

KULTUR

Kulturredaktör: SUNE ORNBERG 031/624260

Artiklar till denna sida adresseras till:

Kulturredaktionen, Göteborgs-Posten, 40502 Göteborg

Carina Antonsson (i förgrunden) och Lars Johansson (t v) i *Flocken*, som Göteborgs universitetsteater spelar i Dramatikavdelningens lokaler vid Kapellplatsen ytterligare tre gånger — ikväll, på torsdag och söndag.

Bild: ERIK YNGVESSON

I rädslans källare

GÖTEBORGS UNIVERSITETS- TEATER

Flocken

Manus, regi: **Robert Cronholt.**

Scenografi, kostym: **Lena Nilsson.**

I rollerna: **Lars Johansson, Carina Antonsson, Magnus Hanson, Ingrid Johannesson.**

FÖRST ser man dörren, några trappsteg upp i fonden: en tung, grå källardörr med en svart bom tvärsöver.

Fyra unga människor har stängt sig inne, isolerat sig mot en faröfylld och fientlig omvärld i ett skyddsrum. När vi kommer in ligger de som sovande bylten i teaterlokalen, en efter en dyker de upp på scenen.

Där är John (Lars Johansson), ledaren som försöker gå emellan med kompromisser när gruppen hotar att splittas. Där är Eva (Carina Antonsson), blond och blek men inte så bräcklig som det verkar först. Uppenbarligen har hon en gång haft ett förhållande med Thomas (Magnus Hanson), nu avvisar hon honom med ett trött tonfall som säger mycket.

Möjligen är hon och Linda (Ingrid Johannesson) rivaler om John, det finns i alla fall en växande konflikt mellan kvinnorna. Linda dyker upp sist, i en kort svart läderkjol; det är hon som provocerar och driver spelet, under hennes aggressiva yta anar man desperationen och ömhetsbehovet.

□

ROBERT CRONHOLT har skrivit och regisserat *Flocken*, och åtskilligt imponerar i detta studentteaterarbete. Man ser ideligen avsikter i textens och spelets nyanser. En annan sak är att aktörerna inte alltid har teknik nog för själva utförandet; de är dramatistikstuderande, och amatörerna i dem märks som ett trevande,

ibland knutet drag i gestaltningen. Inte minst finns det i repliker som ska driva föreställningen framåt — det är ju med teater som med tennis, det är ofta lättare att returnera en hård, väl slagen boll än att sätta fart på spelet.

I över en timme får vi följa ett psykologiskt spel mellan de fyra. De försöker fördriva tiden — och sin rädsla — med rollspel och lekar. Deras gemenskap är reducerad till tunna trådar som de sliter på. Världen utanför vet vi inte mycket om. Kanske pågår det ett krig, vi hör skrämmande ljudfragment därifrån, då och då talas det om "truppen" som kan rädda de fyra.

Cronholts pjäs har ingen intrig i vanlig mening, trots en del thrillerinslag. Snarare skildrar den en emotionell situation: en instängdhet i själva rädslan, skräcken för att det egna jaget ska ätas upp. Att se föreställningen är som att betrakta ett experiment med människor — och Lena Nilssons scenografi får även åskådaren att känna sig instängd i detta källarrum med dess väggar av gråvit plast.

□

ÄNDÅ, måste jag erkänna, dröjer det länge innan uppgörelserna förmår intressera mig riktigt. Det vaga i grundsituationen färgar av sig på rädslans uttryck och tecken, gör dem obestämda och stundom oartikulerade. Pessimismen vilar tung och entonig i teaterrummet, jag får sällan något perspektiv på den.

Mot slutet stiger emellertid spänningen åtskilligt, framför allt skärps konflikten mellan kvinnorna — och det blir allt intressantare att se Ingrid Johannesson och Carina Antonsson i aktion. Föreställningen tar ett steg ur det vaga och etydlikt, dess svarta får klarare konturer.

Det innebär inte, när de öppnar sin källardörr och släpper på ett expressionistiskt ljussken i slutbilden, att den visar oss en ljusnande värld.

Sverker Andréason